

Bir Ölü'nün Günlüğü 5

– Ömer Faruk · 16 Nisan 2021

Günlük bu tarihlerde kısa kısa yazılmıştı. Daha sonra yaklaşık iki aylık sürede ise saçma sapan ifadeler vardı. Bu zırvaları da okudu ama zaman kaybettiği için canı sıkıldı. Bir ara günlüğü okumaktan vazgeçmeyi düşündü. Götürüp mağaraya bırakayım, dedi. Doktorun yaşantısını merak ettiği için bunu yapmadı. Çünkü sayfaları karıştırdığında daha okunacakların olduğunu gördü. Belki bu sayfalarda aradığını bulabilirdi.

Önce mırıltılar geldi. Bu doğanın mırıltısıydı. Ardından gökyüzü kararı, asık suratlı çatik kaşlı bulutlar güneşi esir aldı. Güneşin imdadına rüzgâr yetişti, ama şimdilik gücü yetmedi. Bulutlar adeta çakıldı gökyüzüne. İleride, çok ileride bir ışık parladı. Şimşek. Az sonra da gök gürledi. Işık gene parladı, bu sefer gürlemeden farklıydı her şey; adeta gök yarılmıştı. Ateş saçan yıldırımdan korktu; çünkü ateş açgözlüdür, yayılmacıdır, hızlıdır, bulaşıcıdır, arsızdır ve yaktığı her şeyi aynılaştırandır.

Her an yağmur yağabilirdi. Tek tek ele alındığında su damlaları ne kadar güçsüzdür; birleştiklerinde ise güçlerinin sınırının bile olmadığı örnekler vardır. Sel suları yolları basar, ağaçları sürükler, evleri yıkar; deniz dalgaları kocaman gemileri batırır.

Pansiyona dönüp odasına çıktı. Pencere kenarında uluyan rüzgarı dinledi. Bu ses çocukluğunda dinlediği canavar masallarını hatırlattı. Ne kadar çok korkardı, sanırdı ki uyurken bu canavarlar onun boğazına sarılacak. O nedenle yorganı başının üzerine çekerti. Tabii terden sırlı sıklam olur, zor nefes alırdı yorgan altında, ama gene de bundan vazgeçemezdi.

Rüzgâr inleyerek, sızlanarak varlığını hissettirmek ister önce; kendini daha iyi anlatabilmek için bazen şiddetini artırıp kükreyerek fırtınaya dönüşür. Bakalım beklediği olacak mıydı? Olmadı, o da yattı; uyumak için erken olsa da deneyecekti. Hayret! Çabucak uyudu.

Uyandı, esnedi, gerindi, sağ eliyle gözlerini oğuşturdu, sonra yatağın içine oturdu, yorgan karyoladan aşağıya düştü, eğilip almaya üşendi. Öylece birkaç dakika durdu.

Yıllar yıllar öncesine gitti. O gözleri derin bakışlı, mahzun ve sessiz, incecik dudaklı, siyah kaşları birleşik kız geldi aklına. Şimdi acaba neredeydi, ne yapıyordu? “Boş ver, bana ne! Ne yaparsa yapsın. Bana zehrini akıtan bir dişiyi neden merak edeyim ki?” dedi; dedi demesine ama kendini hissiz, cansız, hareketsiz bir cisim gibi hissetti; kaskatı. Yüzüne bir tokat aşketti, homurdanmaya başladı, çünkü böbreklerinden gelen bir ağrı onu kıvrandıırıyordu. Buna rağmen acelesi varmış gibi yataktan atladi, giyindi, elini yüzünü yıkadı ve koşarcasına alt kata indi. Kahvaltı edecekti. Masanın üzerindeki bardaklar, tabaklar ve diğer eşyalar bir tuhaf göründü gözüne; içi de bir tuhaf olmuştu, belki de bu tatlı bir başdönmesiydi; büyütme gereksizdi o yüzden. Böbrek ağrısı devam ediyordu.

Kahvaltıdan sonra günlüğü alarak pansiyondan ayrıldı. Bugün Suziki'yi dinlendirecek, kasabayı yayan dolaşacaktı. Önce diğer kasabadaki gibi bir park aradı. Buldu bulmasına da burası çok küçüktü. Oturmak için sadece beş bank vardı ve dördü doluydu. Boş olana oturdu. Kuşlar ötüşüyordu, olağan bir gün.

Parkın yanından geçen caddeye baktı; insanların çoğu acele ediyor, yapılacak bir işi olmayanlar da bu aceleci modaya ayak uyduruyor, daha doğrusu ayak uydurmak zorunda olduklarını zannederek

diğerlerini farkına varmadan taklit ediyorlardı.

En yakınındaki bankta oturan adam dikkatini çekti, karşıdan da yüksek ökçeli ayakkabılarıyla yürümekte zorlanan genç bir bayan geliyordu. Adamda gaga gibi bir burun, büyüklükleri farklı iki ela göz, tavşan derisi gibi bir cilt, kirpiyi çağrıştıran saçlar, kafaya göre küçük kalan kulaklar, sırtında lime lime bir elbise... Dudaklarını yakmak üzere olan sigarayı iki parmağı ile tutup ağzından alıp birkaç metre öteye fırlatıyor. Başını çevirip bakmaya üşeniyor, yüksek ökçeli bayanın çıkardığı takırtıya. Eli ceketinin cebindeki su şişesine gidiyor, itinayla ve yavaş yavaş içiyor birkaç yudum. Suyunun bitmesinden korkar gibi bir hali var. Nitekim birkaç yudum daha içtikten sonra şişeyi göz hizasına getirip dikkatlice bakıyor. O kız geldi gene gözlerinin önüne. Yaşı bir taşkınlık, bir çılgınlık yapmaya müsait değildi, ama ya bunun tam tersi yönünde olan duyguları! Kuytu bir yer arayıp dinlenmek, saklanmak istedi; buradan daha kuytu bir yer nerede bulabilirdi ki! Nefsiyle mücadele ederek bu kadından kurtulmalıydı. Defalarca denemişti bunu boş yere. Kızın söyledikleri aklına gelince “Ben katı ve merhametsiz bir adam mıyım?” diye sordu kendine. “Değilsin” diyen latif bir söyleyiş duydu, onun sesiydi bu. Esrarlı bir cazibesi vardı, onu göğsüne her bastırduğunda kalbi dışarı çıkmak ister gibiydi. Bu kadın muhayyilesine sığmıyor, taşıyordu. Onu terk ettiğine pişman oldu. Bunu yapsa yapsa kibirli bir alçak, biraz da kafası çatlak bir adam yapardı. Yoksa o böyle biri miydi?

Burası hoşuna gitmemişti, dinlenmek için gelmişti ama daha çok yorulmuştu, üstelik mutsuzdu da. Caddeye çıktı, bir müddet dükkanları seyrederek yürüdükten sonra, bir ara sokağa saptı. Nereye gidecekti? Bir fikri yoktu.

Yoksul bir mahalleye geldi. İşte, bakımsızlıktan dökülen yamru yumru yani çarpık, saçaklarındaki olukları birkaç yerden kırılmış iki katlı bir bina. Alt katın kapısı hemen yaya kaldırımının yanında, üst kata oldukça dik bir merdivenle çıkılıyor. Balkonunda asılı birkaç parça çamaşır var. Badanasız sandı, değilmiş; biraz dikkatli bakınca sarı badanasının griye döndüğünü farketti.

Yanıdakinin ondan farkı yok. Çatlak bacalı, çökük çatılı, kırık giyotin pencereci bir ev. İçinin hali dışından daha beter olmalı, mutlaka odaların içi yıkık döküktür, zemindeki kirli tahtalar yer yer küflenip çürümüşdür, palan pandıras kısıcık kilimler bu perişanlığı kapatmaya yetmemiştir, örümcek ağları, fare delikleri, sinek ölüleri evin vazgeçilmezleri olmuştur. Acaba böyle miydi? İşte bu evin kapısı ardına kadar açık duruyor. Bakabilirdi. Kapıya iyice yaklaştı, eşikte durdu. İçeride insan göremedi, biraz dikkatle baktı, yaşlı bir bayan seccade üzerinde oturmuş tespih çekiyordu. Çok yaşlı biri olmalıydı. Evin içi zannettiği gibi değildi, aksine temiz ve tertipliydi.

Oradan ayrılacağı sırada kadın onu gördü, seccadeye toplayıp tespiği elbisesinin cebine koyup ayağa kalktı, kapıya geldi. İri baygın gözlü, bumburuşuk suratlı bir ihtiyar; yüzü kırış kırış, başörtüsünden taşan saçları bembeyazdı.

-Buyur, birine mi baktın. Dedi.

-Baktığım kimse yok. Ben buranın yabancıyım da, görülebilecek neresi var diye soracaktım. Amca filan yok mu?

-Yok. Bir yere kadar gitti, az sonra gelir. Buyur gel içeri. Yorulmuşundur, bir şeyler içip dinlen.

Ayakkabılarını dışarıda çıkarıp içeri girdi, kadının gösterdiği sedire oturdu. Kadın yaşından beklenmeyen bir çeviklikle hareket ediyordu. Birkaç dakika içinde bir bardak ayran getirip ikram etti.

-Bizim buralarda öyle gezilecek görülecek pek bir yer yoktur, ama istersen baraja gidebilirsin. Yalnız uzaktır, sonra söylemedi deme. Buradan çıkınca dümdüz git, kasabanın çıkışında mezarlık var. Mezarlıkta yol ikiye ayrılır. Soldakini takip edersen seni baraja götürür. Dedi.

Yaşlı kadına teşekkür edip oradan ayrıldı. Evleri geçip gittikten sonra mezarlığı gördü, içine girip bir servi ağacının altında oturup dinlenecekti. Gerçi ağacın pek gölgesi de yoktu ya, olsun idare ederdi. Yatıp uzanmaya hiç uygun olmayan bir yer olmasına rağmen önce ağaca sırtını dayadı, birkaç dakika sonra da oraya uzandı. Gözleri kapandı. Hayatında ilk defa bir mezarlıkta uyuyordu.

Her tarafa ruhlar gizlenmiş; bir kısmı mezarların içinde, bir kısmı ise dışarıda ağaçların çalılıkların arkasında. Gelenleri gidenleri gözlüyorlar; bazen gözlemekle yetinmeyip irtibat kuruyorlar. Korkutma, zarar verme, hele öldürme gibi bir amaçları yok. Buna rağmen her irtibat kurdukları kişi zangır zangır titriyor, en azından heyecandan nefes almakta zorlanıyor.

Hayalet bir an belirdi, sonra kayboldu. Kalbi küt küt atmaya başladı, eli ayağı titredi, derin nefes aldı, yetmedi, bir daha derin nefes aldı. Biraz rahatlar gibi oldu.

Bir uğultu kaplıyor ortalığı, sanki ölülerin hepsi birden konuşuyormuş gibi. Ne denildiği anlaşılmayan acayip bir konuşma, bir gürültü, bir uğultu...

Can çekişiyormuş gibi titredi, elleriyle önce kafasını sonra göğsünü dövdü, başını mezar taşına birkaç kere vurdu ve ağlamaya başladı.

Uyandı. Gördüklerinin rüya olmasına sevindi. Daha fazla burada duracak olursa kim bilir daha nelerle karşılaşacaktı. Kalktı, birkaç adım atıp geri döndü. Günlüğü yattığı yerde unutmuştu. Yerden aldı. Bir sevinç çığılığı attı yarım saat yürüdüktan sonra; çünkü nihayet baraja ulaşmıştı. Baraj gölünün kenarında su içen bir keklik, viyaklayan üç kurbağa, oraya buraya koşturan çok sayıda kertenkele, pusuya yatmış avını bekleyen bir yılan vardı. Merak etti. Bakalım yılanın avı hangisi olacaktı? Belki de kertenkele, çünkü burada en çok dikkat çeken, göze çarpan canlıydı... Merak etse de beklemeye niyeti yoktu, bu avlanmanın saatlerce sürmesi de mümkündü.

Ziyaretçiler için hazırlanmış araları oldukça açık üç masa ve etraflarında banklar vardı. Yakın olan masada çocuklu bir aile oturmuştu, rahatsız etmemek için en sondaki masaya gitti. Oturmadan önce gölü ve arkasındaki ormanla kaplı tepeyi seyretti, derin nefes alıp temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Günlüğün sayfalarını çevirdi:

● ● ●

BİR ÖLÜNÜN GÜNLÜĞÜ

5 Temmuz

Kaybetmek istemiyorsan sahip de olmayacaksın. Er ya da geç sahip olunanlar bir gün mutlaka kaybedilir. Bu hayat için de geçerlidir.

7 Temmuz

Her doğan insan masumdur, suçsuzdur, iyidir. Toplum onu arsız, suçlu ve kötü yapana kadar bu halleri devam eder. Yaşamın bazı dönemlerinde bazı insanlar tekrar o saf, temiz hallerine dönmek isterler; istemekle kalmazlar birkaç olumlu adım da atarlarsa da maalesef girilen bu yolun geriye dönüşü yoktur.

8 Temmuz

Öldükten sonra ne olacağını bilmek ister insan; kendine ve etrafına bu konuda sorular sorar, okur,

araştırır, ölüm üzerine düşünür ve böylece akli, ufacık odadan çıkar, evrenin sonsuzluğuna uzanır. Tanımlayamıyorsam da biliyorum. Bu bende benden başka bir "ben" var. Bu "ben" ben değilim. İstisnasız evrenin her tarafı doğurgan; dolayısıyla her şey doğurgan.

11 Temmuz

Düşünceden önce doğal, saf, duru bir bilinç dünyası gelir. Bunun keşfi farkındalık yaratır.

13 Temmuz

Toplumun ahlâkını bozan dinsiz(!), imansız(!) Sokrat'ı ölümle cezalandıran zihniyet, binlerce yıl sonra benzer suçlamayla Giardano Bruno'yu yakarak küle döndürüyor ve böylece dini kurtarıyor! Tabii yakarak cezalandırdığı binlerce belki de yüz binlerce cadıyı da buna eklemek gerek.

15 Temmuz

Evrenin ve dolayısıyla insanın varoluşunun bir amacı var mıdır? Evet vardır, demek dinsel inançlara kapı aralamaktır ve binlerce yıl sürecek tartışmalara başlayıp hiçbir sonuca ulaşamamaktır.

Evrenin ve yaşamın sırlarını öğrenmek kişiye ne kazandırır?

16 Temmuz

Güneşin dünya etrafında dönüşünü sonlandırıp, dünyayı güneş etrafında döndüren zihniyet, özgür düşünen bireylerin ortaya çıkmasını sağlamıştır.

4 Ağustos

Sorgu meleği, günahkarların cezalarını çektikleri yanardağ kraterine benzeyen yerin üzerindeki sırat köprüsüne çıkmamı istedi. Çıktım. Bu köprü kıldan inceydi, altta cehennem ateşi vardı. Günahsızsam buradan karşıya geçip cennete girecektim; yok günahkarsam cehennem ateşinin içine düşecektim ve yanarak cezalandırılacaktım. Tabii korktum, bu kadar ince bir köprü'nün üzerinde nasıl yürüyecektim? Korksam da geçmeyi denemekten başka bir seçeneğim yoktu. Sırat köprüsü çok uzundu ve üzeri insan doluydu. Köprü'nün en ilerisinde sadece bir kişi vardı. Belki de bu insanlar arasından köprüyü geçen sadece o olacaktı. İnsanların çoğu ilk adamlarında, bazıları da birkaç adım sonra aşağıya düşüyorlardı. Ben de ilk adımımı atar atmaz köprüden aşağıya düştüm. Günahkarlarla dolu ateşin içindeydim. Sonrası felaket...

Ceza -dünyadaki zaman anlayışına göre ifade edersem- ilanihaye yani sonsuza kadar sürmüyor.

Bittiğinde kendimi cennette buldum. Burada süt, bal ve şarap ırmakları akıyor, hava çok soğuk da değil çok sıcak da değil. Tertemiz su kaynakları ve her türlü meyve ağaçlarıyla dolu. Olmayan nimet yok. İçeni mutlu eden içkilerle, lezzetli etlerle dolu. İpekli elbiseler içinde salına salına yürüyen tomurcuk göğüslü, iri gözlü, bakire huriler... Daha neler neler!

Öteki dünyaya beni gönderdiği için Deli Doktor'a hiç kızmıyorum, onu affettim. Üstelik beni öldürmesinin de bir yanlışlık sonucunda olduğunu öğrendim. Çünkü onun esas öldürmek istediği şahsa çok benziyordum.

● ● ●

Devam edecek...